

## POSTANOWIENIE

Dnia 11 kwietnia 2006 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Małgorzata Wrębiakowska-Marzec (przewodniczący,  
sprawozdawca)

SSN Zbigniew Hajn

SSN Jerzy Kwaśniewski

w sprawie z odwołania S. W.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w W.

o rentę z tytułu niezdolności do pracy,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych  
i Spraw Publicznych w dniu 11 kwietnia 2006 r.,

zażalenia ubezpieczonego na postanowienie Sądu Apelacyjnego we W.

z dnia 25 sierpnia 2005 r., sygn. akt III AUa .../05,

**oddala zażalenie.**

### Uzasadnienie

Wyrokiem z dnia 3 marca 2005 r. Sąd Apelacyjny we W. oddalił apelację S. W. od wyroku Sądu Okręgowego – Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Ś. z dnia 29 października 2003 r. oddalającego odwołanie wnioskodawcy od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w W. z dnia 24 maja 2001 r., odmawiającej prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. Skarga kasacyjna wnioskodawcy od powyższego wyroku została odrzucona postanowieniem Sądu Apelacyjnego z dnia 27 czerwca 2005 r.

W dniu 22 lipca 2005 r. wnioskodawca złożył skargę o wznowienie postępowania, jako podstawę wskazując art. 403 § 2 k.p.c. Skarżący powołał się na „późniejsze wykrycie okoliczności faktycznych i środków dowodowych, które mogły mieć wpływ na wynik sprawy, gdyby miał możliwość skorzystania z nich w poprzednich postępowaniach, w postaci opinii lekarskiej z dnia 19 maja 2005 r., wydanej przez lekarza B. Ż., zawartej w skardze na Lekarzy Orzeczników skierowanej do Ministerstwa Zdrowia i Opieki Społecznej”. W uzasadnieniu skargi wnioskodawca podniósł, iż powyższa opinia lekarska jednoznacznie wskazała, iż opinie biegłych lekarzy angiologa, kardiologa i chirurga – ortopedy są rażąco niesłuszne, sprzeczne z elementarnymi zasadami wiedzy medycznej i nieprofesjonalne. Wskazując na powyższe skarżący wniósł o uchylenie w całości zaskarżonego wyroku oraz poprzedzającego go wyroku Sądu Okręgowego oraz o przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi pierwszej instancji.

Postanowieniem z dnia 25 sierpnia 2005 r. Sąd Apelacyjny odrzucił skargę wskazując, iż w świetle art. 403 § 2 k.p.c. możliwość powoływania nowych dowodów oznacza, iż te dowody istniały już w toku procesu, ale strona o nich nie wiedziała, a wykryła je dopiero później. Oznacza to że środek dowodowy, który powstał po uprawomocnieniu się wyroku nie stanowi podstawy do wznowienia postępowania. W konsekwencji skarga o wznowienie postępowania nie została oparta na ustawowej podstawie.

W zażaleniu na powyższe postanowienie wnioskodawca zarzucił naruszenie art. 403 § 2 k.p.c. oraz art. 410 § 1 k.p.c. i wniósł o jego uchylenie i „przekazanie sprawy Sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania”. Skarżący podniósł, iż Sąd Apelacyjny omyłkowo przyjął, że opinia z dnia 19 maja 2005 r. została przez niego wskazana jako dowód, który mógł mieć wpływ na wynik sprawy, a z którego nie mógł skorzystać w czasie trwania procesu. Opinia ta pozwoliła stwierdzić, przy uwzględnieniu rzeczywistego stanu jego zdrowia, że opinie wydane przez biegłych lekarzy są rażąco niesłuszne, sprzeczne z zasadami wiedzy medycznej i nieprofesjonalne.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zażalenie jest nieuzasadnione. W myśl art. 403 § 2 k.p.c. można żądać wznowienia w razie późniejszego wykrycia takich okoliczności faktycznych lub środków dowodowych, które mogłyby mieć wpływ na wynik sprawy, a z których strona nie mogła skorzystać w poprzednim postępowaniu. Sformułowanie tego

przepisu wskazuje, że podstawą wznowienia mogą być wyłącznie takie fakty i dowody, które po pierwsze – istniały przed wydaniem zaskarżonego wyroku i dotyczą podstawy faktycznej roszczenia, a po drugie – mogłyby mieć wpływ na wynik sprawy. Trafne jest stanowisko Sądu Apelacyjnego, iż wskazana przez skarżącego opinia „starszego felczera medycyny anatomopatologa” z dnia 19 maja 2005 r. nie mieści się w kategoriach, o których mowa w art. 403 § 2 k.p.c. Skarżący w zażaleniu podnosi, iż „nigdy nie twierdził, że wskazana przez niego opinia z dnia 19 maja 2005 r. mogła mieć wpływ na wynik sprawy”, a jedynie – jego zdaniem – pozwala ona na ustalenie niekompetencji lekarzy, którzy wydali opinie wbrew rzeczywistemu stanowi jego zdrowia. Tymczasem niedopuszczalna jest skarga o wznowienie postępowania oparta na zaświadczeniu lekarskim (opinii) wydanym po uprawomocnieniu się wyroku a zawierającym ocenę określonych zdarzeń, takich jak dokonanie oceny stanu zdrowia pod kątem niezdolności do pracy, albowiem nie stanowi ono późniejszego wykrycia okoliczności faktycznych i środków dowodowych dotyczących podstawy faktycznej roszczenia, jakie ma na uwadze przepis art. 403 § 2 k.p.c. (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 22 kwietnia 1975 r., III PZP 4/75, OSNC z 1976 r. nr 2, poz. 38, z dnia 25 czerwca 1998 r., II UKN 106/98, OSNAPIUS z 1999 r. nr 13, poz. 438 oraz z dnia 20 kwietnia 2000 r., II UKN 167/00, OSNAPIUS z 2001 r. nr 6, poz. 70).

Z przytoczonych względów zażalenie podlega oddaleniu z mocy art. 398<sup>14</sup> k.p.c. w związku z art. 394<sup>1</sup> § 3 k.p.c.